

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego Zakładu Ubezpieczeń społecznych I Oddział w Ł. w ten sposób że przyznał J. W. (1) prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 października 2013 r. do dnia 4 listopada 2014 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Zaskarżoną decyzją pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 października do 4 listopada 2013 r.

W ramach kontroli zasadności zwolnienia, orzeczeniem lekarza-orzecznika z dnia 17 października 2013 r. stwierdzono ustanie niezdolności do pracy z dniem 17 października 2013 r.

Wnioskodawca otrzymał zaświadczenie lekarskie na sporny okres w poradni neurologicznej od lekarza neurologa.

Wnioskodawca cierpi na dolegliwości bólowe w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Był konsultowany neurochirurgicznie, nie stwierdzono wskazań do zabiegu operacyjnego, zalecając dalszą rehabilitację. W dniu 4 października 2013 r. był skierowany do szpitala.

W dniu 24 października 2013 r. wnioskodawca był badany przez neurochirurga – stwierdzono obustronny objaw L. przy zachowanych odruchach skokowych i kolanowych. Potwierdzono zaburzenia czucia z korzenia S1.

W spornym okresie, tj. po dniu 17 października 2013 r. wnioskodawca nie odzyskał zdolności do pracy. Wnioskodawca w okresie od 18 października do 4 listopada 2013r. pozostawał niezdolny do pracy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy twierdził, iż odwołanie jako zasadne podlega uwzględnieniu. Sąd podniósł, iż zasady nabycia prawa do zasiłku chorobowego określają przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Tekst jednolity: Dz. U. 2010 r. Nr 77 poz.512 ze zm.). Stosownie do treści art. 8 w/w ustawy zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została gruźlicą – nie dłużej niż przez 9 miesięcy.

Z zebranego materiału dowodowego – opinii biegłego, wynikało, iż wnioskodawca w spornym okresie był nadal niezdolny do pracy z powodów neurologicznych. Lekarz-orzecznik nie stwierdził w dniu 17 października 2013 r. objawów korzeniowych ani istnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa, jednak – jak wskazał biegły – w dniu 24 października 2013r. stwierdzono obustronny objaw L. przy zachowanych odruchach skokowych i kolanowych. Potwierdzono zaburzenia czucia z korzenia S1. Brak więc było podstaw do przerwania zwolnienia lekarskiego wnioskodawcy, także wobec wcześniejszych zaleceń co do kontynuowania rehabilitacji.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy.

Zakazonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności i w wyniku tego ustalenie, iż wnioskodawcy przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 18 października 2013r. do 4 listopada 2014r. (spór dotyczył prawa do 4.11.2013r.).

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 59 ust. 1 i ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014r. poz. 159 tj.) poprzez ustalenie, że wnioskodawca w okresie zwolnienia lekarskiego nie odzyskał z datą wcześniejszą zdolności do pracy.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 24.10.2013 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie jedynie w części w jakiej wskazuje na nieprawidłowe określenie zaskarżonym wyrokiem okresu, za który dochodzone było prawo do spornego zasiłku chorobowego.

Podnieść należy, iż przedmiotem sporu było prawo do wskazanego świadczenia za okres od 18 października 2013r. do 4 listopada 2013 r., nie zaś jak błędnie wskazał Sąd Rejonowy w sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia do 4 listopada 2014 r. Z tych też względów zaskarżone orzeczenie w tej części podlegało zmianie.

W pozostałym zakresie Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów postępowania czy prawa materialnego, polegających na nierozpoznanie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, skutkujących koniecznością całkowitej zmiany wydanego orzeczenia i oddalenia wniesionego odwołania. Przede wszystkim brak podstaw do uznania, iż wnioskodawca w okresie zwolnienia lekarskiego odzyskał z datą wcześniejszą tj. w dniu 17 października 2013 r. zdolność do pracy.

Art. 233 § 1 kpc. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”, czyli wiedza z różnych dziedzin nauki, techniki czy sztuki.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.).

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPIUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 i 3 k.p.c.).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy – kwestia odzyskania przez niego zdolności do pracy w spornym okresie - w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 października 2013r. do 4 listopada 2013 r. tj. po przeprowadzonej przez ZUS kontroli zasadności zwolnienia z dnia 17 października 2013 r., wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza neurologa, który po zapoznaniu się z uzasadnieniem stanowiska lekarza-orzecznika stwierdził, iż wnioskodawca w spornym okresie był nadal niezdolny do pracy z powodów neurologicznych. Biegły miał na uwadze, iż lekarz-orzecznik nie stwierdził w dniu 17 października 2013 r. objawów korzeniowych ani istnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa. Niemniej jednak w dniu 24 października 2013 r. podczas badania wnioskodawcy przez neurologa stwierdzono obustronny objaw L. przy zachowanych odruchach skokowych i kolanowych i potwierdzono zaburzenia czucia z korzenia S1. Tym samym wbrew wnioskowi lekarza orzecznika ZUS brak więc było podstaw do przerwania zwolnienia lekarskiego wnioskodawcy, także wobec wcześniejszych zaleceń co do kontynuowania rehabilitacji.

Organ rentowy we wniesionej apelacji zakwestionował rzetelność wskazanej opinii biegłego. Niemniej jednak podkreślenia wymaga, iż w procesie przed Sądem I instancji skarżący, choć miał możliwość ustosunkowania się do opinii biegłego (został mu wyznaczony ku temu 7 dniowy termin) nie przedstawiał do niej żadnych zarzutów, nie żądał jej uzupełnienia, czy też nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności. Opinia biegłego była spójna logiczna i nie zawierała żadnych sprzeczności. Nie była także kwestionowana przez wnioskodawcę. Z tych też względów mogła i winna stanowić podstawę dla ustaleń faktycznych w sprawie.

Stwierdzić należy, iż w myśl art. 217 § 1 - 3 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub, że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy, albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zgodnie z art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę.

Wskazać należy, iż zgodnie z zasadą określoną w art. 232 zd. 2 kpc w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności

istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 KPC), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 KPC) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 KC) (por. wyr. SN z 17.12.1996 r., I CKU 45/96, Pal. 1998, Nr 1-2, s. 204 z glosą A. Zielińskiego).

Na gruncie rozpoznawanego przypadku materiał dowodowy - opinia biegłego niekwestionowana przez strony - pozwalała na poczynienie stosownych ustaleń w spornym zakresie. Skarżący w postępowaniu przed Sądem I instancji nie był ograniczony co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia i choć - co podnosi w apelacji - nie zgadzał się z opinią biegłego specjalisty złożoną w sprawie, nie zrobił nic by jej moc dowodową podważyć. W aktach sprawy brak jest natomiast materiału potwierdzającego twierdzenia apelacji co do rzekomego braku dalszej niezdolności wnioskodawcy do pracy pod dniu 17 października 2013 r. Skoro zaś samo twierdzenie strony nie jest dowodem, to brak podstaw do uwzględnienia tez strony skarżącej odnośnie stanu zdrowia i zdolności do pracy wnioskodawcy w spornym okresie.

Reasumując apelujący mógł podważać prawidłowości opinii biegłego na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Nie zrobił tego - brak więc postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłego wiadomości specjalne nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia. Okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na to, iż wnioskodawca po dniu 17 października 2013 r. nie odzyskał zdolności do pracy, a orzeczenie lekarza orzecznika ZUS w tym zakresie było nieprawidłowe. Subiektywne przekonanie strony skarżącej o słuszności głoszonych przez nią w procesie tez, nie podważa wiarygodności i mocy dowodu z opinii biegłego sądowego i nie pozwala na poczynienie ustaleń przeciwnych. Żądanie apelacji podtrzymania spornej decyzji ZUS nie mogło zatem zostać uwzględnione.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 kpc zmienił zakazony wyrok jedynie w ten sposób, że przyznał J. W. (2) prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 października 2013 r. do dnia 4 listopada 2013 r. W pozostałym zaś zakresie, na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.